

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu Wydział II Cywilny

w osobie SSR Pawła Geislera

Protokolant: praktykant M. D.

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2016 roku w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa E. S. i J. S. (1)

przeciwko (...) Bank (...) SA z siedzibą w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. **oddala powództwo;**

2. **zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 3.634 zł (trzy tysiące sześćset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;**

3. **nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa (Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu).**

Paweł Geisler

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 października 2015r. powodowie E. S. i J. S. (1) wnieśli przeciwko pozwanemu (...) Bank (...) SA z siedzibą w W. o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci Bankowego Tytułu Egzekucyjnego z dnia 30 listopada 2002r. (nr 302/02), który postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 5 września 2003r. (sygn. XVII Co 14246/02) został zaopatrzony w klauzulę wykonalności.

W uzasadnieniu powodowie podnieśli, że wskazany tytuł wykonawczy uległ przedawnieniu, gdyż bankowy tytuł egzekucyjny i klauzula wykonalności pochodzą z lat 2002-2003, zatem sprzed 10 lat. Zdaniem powodów, z dat wydania bte i zaopatrzenia go w klauzulę wykonalności, wynika umorzenie egzekucji z mocy prawa na podstawie art. 823 kpc z uwagi na beczynność wierzyciela. Powodowie podnieśli również, że tytuł wykonawczy uznać należy za niewykonalny, a egzekucję prowadzoną w oparciu o niego za bezskuteczną na gruncie doświadczenia życiowego. Na marginesie w/w wskazali również, że Trybunał Konstytucyjny uznał bankowe tytuły egzekucyjne za sprzeczne z Konstytucją.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Bank (...) SA w W. wniósł o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego solidarnie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 marca 1993r. Powodowie E. i J. S. (1) zawarli z Bankiem (...) I Oddział w P. umowę nr (...) o kredyt hipoteczny na zakup domu (lokalu) mieszkalnego – domu jednorodzinnego w S. na os. (...). Bank udzielił powodom kredytu na kwotę 292.000.000 st.zł.

Dowód: okoliczność bezsporna, nadto kopia umowy kredytowej z dnia 24 marca 1993r. (k. 100-104).

W dniu 30 listopada 2002r. (...) Bank (...) SA, na podstawie ksiąg banku stwierdził, że na dzień 25 stycznia 2002r. figuruje w nich wymagalne solidarne zadłużenie J. i E. S. z tytułu kredytu mieszkaniowego wynikającego z umowy nr (...), zawartej w dniu 24 marca 1993r., w związku z czym wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr 302/02 obejmujący: niespłaconą należność w kwocie 5.577,30zł; odsetki skapitalizowane od 30 czerwca 1995r. do 20 stycznia 2002r. w kwocie 9.624,79zł; odsetki umowne od dnia 21 stycznia 2002r. do 30 listopada 2002r. w kwocie 5.704,35zł; zadłużenie z tytułu wykupu odsetek przez budżet w kwocie 59.250,85zł; odsetki od w/w zadłużenia od dnia 1 stycznia 2002r. do dnia 31 listopada 2002r. w kwocie 5.815,50zł - wraz z dalszymi odsetkami.

Dowód: okoliczność bezsporna, nadto bankowy tytuł egzekucyjny nr 302/02 z dnia 30 listopada 2002r. (k. 3 akt XVII Co 14246/02 Sądu Rejonowego w Poznaniu).

W dniu 2 grudnia 2012r. (data nadania) pozwany (...) SA złożył wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr 302/02 z dnia 30 listopada 2002r.

Postanowieniem z dnia 5 września 2003r. (sygn. XVII Co 14246/02) Sąd Rejonowy w Poznaniu nadał klauzulę wykonalności w/w bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz obciążył dłużników kosztami postępowania klauzulowego. Tytuł wykonawczy udzielono pełnomocnikowi pozwanego w dniu 26 września 2003r.

Dowód: wniosek o nadanie klauzuli wykonalności z dnia 30 listopada 2002r. (k. 2 i 17 akt XVII Co 14246/02 Sądu Rejonowego w Poznaniu); postanowienie Sądu Rejonowego w Poznaniu z 5 września 2003r. (k. 25-26 akt XVII Co 14246/02 Sądu Rejonowego w Poznaniu).

W dniu 17 października 2003r. pozwany złożył u Komornika Sądowego Rewiru VI przy Sądzie Rejonowym w Poznaniu J. S. (2) wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko J. i E. S., na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego nr 302/02 z dnia 30 listopada 2002r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 5 września 2003r. Postępowanie egzekucyjne prowadzone było pod sygn. VI KM 3497/03.

Postanowieniem z dnia 3 października 2011r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w P. E. G. (następca Komornika Sądowego J. S. (2) oraz Komornika Sądowego I. S.) uznał się niewłaściwym do dalszego prowadzenia sprawy i przekazał sprawę KM 3497/03 Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. M. (1) – w celu wszczęcia egzekucji z nieruchomości, zgodnie z wnioskiem wierzyciela.

Obecnie przedmiotowe postępowanie egzekucyjne prowadzone (kontynuowane) jest przez Komornika Sądowego P. Z. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. M. (1) pod sygn. KM 846/11.

Postępowanie egzekucyjne wszczęte przeciwko powodom w dniu 17 października 2003r. toczy się nieprzerwanie do chwili obecnej i w jego toku nie doszło do beczynności wierzyciela trwającej dłużej niż rok - skutkującej umorzeniem egzekucji na podstawie art. 823 kpc.

Dowód: akta KM 846/11 Komornika Sądowego P. Z. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. M. (1) wraz z aktami VI KM 3497/03 Komornika Sądowego Rewiru VI przy Sądzie Rejonowym w Poznaniu.

Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wymienionych dokumentów prywatnych i urzędowych, w szczególności znajdujących się w aktach sprawy XVII Co 14246/02 Sądu Rejonowego w Poznaniu oraz

aktach postępowania egzekucyjnego KM 846/11 (wcześniej KM 3497/03), które nie były kwestionowane w toku postępowania przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw do ich kwestionowania z urzędu. Dokumenty te uznać należało za w pełni wiarygodne i jako takie mogły one stanowić podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. W tym miejscu wskazać należy, że w istocie powyższy stan faktyczny w takim zakresie, w jakim miał znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, był pomiędzy stronami bezsporny. Spór pomiędzy stronami sprowadzał się do oceny prawnej stanu faktycznego. Zaznaczyć przy okazji należy, że Sąd Rejonowy nie czynił ustaleń faktycznych dotyczących okoliczności podnoszonych przez powodów w toku rozprawy oraz w dalszych pismach procesowych, albowiem okoliczności te pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, co zostanie wyjaśnione w dalszej części uzasadnienia.

W tym miejscu wskazać jedynie należy, że Sąd oddalił wniosek dowodowy powodów zgłoszony w piśmie z dnia 11 stycznia 2016r. (k. 98) o przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 27 grudnia 2011r. (sygn. II Ca 1127/11) wraz z uzasadnieniem, albowiem jak wskazał sam powód podczas rozprawy w dniu 14 stycznia 2016r., zostało ono wydane w sprawie dotyczącej przekształcenia użytkownika wieczystego, a nadto Sąd ten miał wypowiadać się na temat kwestii ustroju majątkowego w małżeństwie powodów. Kwestie te pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

Sąd pominął również przeprowadzenie dowodu z zeznań powoda J. S. (1), z uwagi na jego nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie w dniu 26 lutego 2016r. Jedynie ubocznie wskazać należy, że strony nie wniosły o przeprowadzenie dowodu z ich przesłuchania.

Sąd Rejonowy, zważył co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne.

Uzasadniając zgłoszone w pozwie roszczenie pozbawienia wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 30 listopada 2002r. (nr 302/02), który postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 5 września 2003r. (sygn. XVII Co 14246/02) został zaopatrzony w klauzulę wykonalności, powodowie podnieśli cztery zarzuty, a mianowicie przedawnienie roszczenia stwierdzonego w/w tytułem wykonawczym po jego wydaniu, niewykonalność tytułu, bezczynność wierzyciela przez okres 12 lat skutkującą umorzeniem egzekucji na mocy art. 823 kpc, a także niekonstytucyjność bankowych tytułów egzekucyjnych wynikającą z orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Uznać należy, że podstawą prawną żądania powodów jest art. 840 § 1 pkt 2 kpc, który stanowi, że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 843 § 3 kpc, wytaczając powództwo przeciwegzekucyjne, w pozwie powód powinien przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu. W kontekście brzmienia tego przepisu stwierdzić trzeba, że pozostałe zarzuty podnoszone przez powodów na rozprawie w dniu 14 stycznia 2016r. oraz w piśmie procesowym z dnia 11 stycznia 2016r. (k. 98), a dotyczące kwestii ustroju małżeńskiego powodów, okoliczności zawarcia umowy kredytowej z dnia 24 marca 1993r., wpisu hipoteki w księdze wieczystej nieruchomości powodów, wadliwości samego bankowego tytułu egzekucyjnego oraz postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, czy wreszcie zarzuty dotyczące przebiegu postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego J. S. (2) i następnie przez jego żonę Komornika Sądowego I. S., są spóźnione i jako takie nie mogą być podstawą rozważań Sądu w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu Rejonowego nie budzi żadnych wątpliwości, że powodowie mieli możliwość zgłoszenia (podniesienia) tychże zarzutów już w pozwie, albowiem dotyczyły one okoliczności znanych im od dłuższego czasu. Za bezzasadne należy uznać w szczególności twierdzenie powodów, że dokumenty dołączone do pisma procesowego z dnia 11 stycznia 2016r., w szczególności kopię wypisu aktu notarialnego z dnia 9 listopada 1992r., którym powodowie ustanowili w

swoim małżeństwie rozdzielną majątkową, uzyskali dopiero w dniu 5 stycznia 2016r., wobec czego dopiero wtedy mogli podnieść wskazane zarzuty. Nawet gdyby tak było w rzeczywistości, to bezsprzecznie powodowie mogli zgłosić w/w zarzuty już w pozwie, unikając ich sprekludowania, a same dowody (dokumenty) na ich poparcie zgłosić w dalszej kolejności – tj. już po ich uzyskaniu. Powodowie niewątpliwie mieli wiedzę na temat tych okoliczności i istnienia przedmiotowych dokumentów, zatem winni te zarzuty zgłosić już w pozwie. Skoro tego nie uczynili, to zgodnie z art. 843 § 3 kpc utracili możliwość ich powołania w dalszym toku postępowania. Poza tym wskazać należy, że w toku postępowania Sąd zwrócił powodom ich kolejne pisma procesowe z dnia 11 stycznia 2016r. (k. 125 – data wpływu 2 lutego 2016r.), 1 lutego 2016r. (k. 130), 16 lutego 2016r. (k. 135) i 29 marca 2016r. (k. 153), na podstawie art. 207 § 3 i 7 kpc, zatem nie wywołały one żadnych skutków procesowych. Sąd nie zobowiązywał powodów do składania kolejnych pism procesowych, a pisma te nie zawierały wniosków dowodowych, lecz jedynie dalsze twierdzenia powodów, które i tak należałoby uznać za spóźnione.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez stronę powodową w pozwie, stwierdzić należy, że okazały się one bezzasadne. W pierwszej kolejności wskazać trzeba, iż powodowie nie zdołali wykazać, aby doszło do przedawnienia roszczenia stwierdzonego przedmiotowym tytułem wykonawczym. Zdaniem J. i E. S., do przedawnienia doszło w wyniku upływu co najmniej 10 lat od wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego i zaopatrzenia go w klauzulę wykonalności. W/w powoływali się w tym zakresie na art. 125 § 1 kc (omyłkowo wskazując w pozwie przepis art. 125¹ § 1¹ kc), który przewiduje 10-cio letni termin przedawnienia roszczeń stwierdzonych tytułami w postaci prawomocnych orzeczeń sądowych lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczeń stwierdzonych ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd. Przepis ten nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie, a to z uwagi na fakt, że tytułem wykonawczym objętym pozwem jest bankowy tytuł wykonawczy zaopatrzony w klauzulę wykonalności, który nie należy do żadnej z kategorii wymienionych w art. 125 § 1 kc. Zgodnie z utrwalonym poglądem, roszczenia stwierdzone tytułami w postaci bankowych tytułów egzekucyjnych przedawniają się na zasadach ogólnych i nie znajduje do nich zastosowania rozszerzenie skutku z w/w przepisu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 7 lutego 2014 r., sygn. I ACa 687/13, publ. LEX nr 1437877). W omawianej sprawie zastosowanie znajdzie art. 118 kpc, przewidujący 3-letni termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. W okolicznościach niniejszej sprawy, mimo takiego krótszego okresu przedawnienia (3 lata, a nie 10 lat), powodowie nie wykazali, że do upływu terminu przedawnienia doszło. Bankowy tytuł egzekucyjny nr 302/02 został wystawiony w dniu 30 listopada 2002r., a w dniu 2 grudnia 2002r. pozwany wystąpił do Sądu z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności. W dniu 5 września 2003r. Sąd Rejonowy w Poznaniu wydał postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności wskazanemu tytułowi egzekucyjnemu, a sama klauzula została nadana w dniu 26 września 2003r. W dalszej kolejności w dniu 17 października 2003r. wierzyciel złożył wniosek do komornika o wszczęcie egzekucji. Postępowanie egzekucyjne jest prowadzone nieprzerwanie do chwili obecnej, początkowo przez Komornika Sądowego Rewiru VI przy Sądzie Rejonowym w Poznaniu (sygn. VI KM 3497/03), a od 10 października 2011r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu P. M. (1) (sygn. KM 846/11) i jego Z. Komornika Sądowego P. M. (2). Okoliczność ta została wykazana przez pozwanego, a nadto przyznana przez samych powodów. W ocenie Sądu, nie budzi żadnych wątpliwości, że bieg terminu przedawnienia został skutecznie przerwany przez pozwanego, a zatem do przedawnienia roszczenia nie doszło. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 kc, bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Pozwany (wierzyciel) przerwał bieg terminu przedawnienia, najpierw składając do Sądu wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w dniu 2 grudnia 2012r., a następnie - po rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia na nowo (po zakończeniu postępowania klauzulowego) - występując w dniu 17 października 2003r. do komornika celem prowadzenia egzekucji w oparciu o przedmiotowy tytuł wykonawczy. Zgodnie z treścią art. 124 § 1 kc, po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, z tym, że w myśl § 2 tego przepisu, w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji,

przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone. Skoro, jak już wspomniano, postępowanie egzekucyjne wszczęte w oparciu o przedmiotowy tytuł egzekucyjny nadal się toczy i nie zostało zakończone (przerwane), to stwierdzić należy, że bieg terminu przedawnienia nie rozpoczął się na nowo, po jego przerwaniu w dniu 17 października 2003r.

W tym miejscu podnieść wyraźnie należy, że wbrew twierdzeniom strony powodowej, analiza akt postępowania egzekucyjnego (VI KM 3497/03 i KM 846/11) wskazuje jednoznacznie, iż w toku tego postępowania nie doszło w nim do sytuacji, w której z uwagi na bezczynność wierzyciela postępowanie umorzyłoby się z mocy prawa na podstawie art. 823 kpc. Postępowanie to było prowadzone różnymi sposobami zgodnie z wnioskami wierzyciela, w tym m.in. skuteczne okazało się zajęcie świadczeń emerytalno-rentowych dłużników (świadczenia te zajęte są do chwili obecnej i dokonywane są stosowne potrącenia). Zarzuty powodów w tym zakresie są zupełnie gołosłowne i nie zasługują na uwzględnienie. Ubocznie wskazać należy, że ewentualne okresy bezczynności w podejmowaniu działań egzekucyjnych wywołane koniecznością rozpoznawania skarg i zażaleń dłużników w toku egzekucji, czy też ewentualnie zaniechaniami samego komornika, są bez znaczenia z punktu widzenia ziszczenia się przesłanek z art. 823 kpc.

Za całkowicie bezprzedmiotowy uznać należy również zarzut, jakoby za pozbawieniem wykonalności tytułu wykonawczego przemawiało to, że „tytuł jest niewykonalny” - mając na uwadze wysokość zobowiązania oraz niewielkie kwoty potrąceń ze świadczeń emerytalno-rentowych dłużników. Wyraźnie stwierdzić trzeba, że kwestia długości okresu, w jakim dłużnicy będą w stanie spłacić należność stwierdzoną tytułem wykonawczym (a nawet czy w ogóle kiedykolwiek będą w stanie ją spłacić) nie ma żadnego znaczenia w postępowaniu o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

Na zakończenie podnieść należy, że bezzasadny jest również zarzut dotyczący niekonstytucyjności bankowych tytułów egzekucyjnych. Co prawda Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015r. (sygn. P 45/12) uznał, iż art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (Dz.U. 2002r., nr 72, poz. 665 z późn. zm), na podstawie których banki wystawiały te tytuły, są niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, a na mocy przepisów ustawy z dnia 25 września 2015r. o zmianie ustawy Prawo bankowe i niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015r., poz.1854), z dniem 27 listopada 2015r., przepisy art. 96 i 97 prawa bankowego i art. 786² kpc zostały uchylone, tym niemniej zgodnie z treścią art. 11 ust. 3 tejże ustawy bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowuje moc tytułu wykonawczego także po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Powyższe oznacza, że stwierdzenie niekonstytucyjności w/w przepisów przez Trybunał Konstytucyjny, a następnie ich wyeliminowanie z porządku prawnego, nie daje możliwości zakwestionowania bankowego tytułu egzekucyjnego powstałego przed dniem 27 listopada 2015r. w drodze powództwa przeciwegzekucyjnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy na podstawie wskazanych przepisów, oddalił powództwo w całości, o czym orzeczono jak w pkt. 1 wyroku.

W związku z oddaleniem powództwa w całości, Sąd na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc (pkt 2 wyroku) obciążył powodów w całości kosztami postępowania – jako przegrywających sprawę – i z tego tytułu zasądził od nich solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 3.634zł, na którą składały się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600zł (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz.U. 2013r., poz. 490 t.j.) oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 34zł. Zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu poniesionych przez przeciwnika (art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – Dz.U. 2014r., poz. 1025 t.j.).

Ponieważ powodowie zostali w niniejszym postępowaniu zwolnieni w całości od kosztów sądowych, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 i 4 w zw. z art. 100 ust. 1 uksc, nieuiszczonymi przez nich kosztami w postaci opłaty sądowej od pozwu, obciążył Skarb Państwa – Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu (pkt 3 wyroku).

SSR Paweł Geisler